

LBRIS

We know
books

MARIE LU

GENIUL

TRADUCERE DIN LIMBA ENGLEZĂ
DE INES HRISTEA

forteen | 2026

LAS VEGAS, NEVADA

REPUBLICA AMERICII

POPULAȚIA: 1 427 431

JUNE

4 IANUARIE. ORA 19:32.**ORA STANDARD OCEAN.****LA 35 DE ZILE DUPĂ MOARTEA LUI METIAS.**

Lângă mine, Day se trezește brusc din somn. Fruntea îi e acoperită cu sudoare, iar obrajii îi sunt scăldați în lacrimi. Respiră greoi.

Mă aplec deasupra lui și îi dau la o parte de pe față o șuviță de păr umedă. Rana de la umăr a început deja să se cicatrizeze, dar zvâcnește la fiecare mișcare pe care o fac. Day se ridică în capul oaselor, se freacă la ochi și se uită în jur de parcă ar căuta ceva prin vagonul de tren care se leagănă. Privește mai întâi stiva de lăzi aflată într-un colț, în întuneric, apoi pânza de sac de pe podea și desaga cu mâncare și apă dintre noi. Îi ia un minut să-și dea seama unde e, să își aducă aminte că ne-am urcat într-un tren care se îndreaptă spre Vegas. Trec câteva secunde până se relaxează, sprijinindu-se de perete.

Îl bat ușor pe mână.

— Ești bine?

Asta a devenit întrebarea mea constantă.

Day ridică din umeri.

— Da, murmură el. Am avut un coșmar.

Au trecut nouă zile de când am evadat din Batalla Hall și am scăpat din Los Angeles. De atunci, Day are coșmaruri ori de câte ori închide ochii. După ce am fugit, prima dată când am apucat să ne odihnim câteva ore, într-un triaj abandonat, Day s-a trezit urlând. Am avut noroc că nu l-a auzit niciun soldat, niciun polițist. După asta, am prins obiceiul de a-l mângâia pe păr și de a-l săruta pe frunte, pe obraji și pe pleoape imediat după ce adoarme. Se mai trezește și acum înlăcrimat

și suspinând, căutând din priviri cu disperare lucrurile pe care le-a pierdut. Dar măcar toate acestea se întâmplă în tăcere.

Uneori, când Day rămâne tăcut, ca acum, mă întreb dacă nu cumva a luat-o razna. Nu pot să îl pierd. Îmi repet mereu că motivele sunt de natură practică: în momentul ăsta, niciunul dintre noi nu ar prea avea șanse să supraviețuiască pe cont propriu. Iar abilitățile lui le completează pe ale mele. În plus... nu aș mai avea pe cine să protejez. Și eu vărs lacrimi; dar întotdeauna aștept ca Day să adoarmă și abia apoi mă pun pe plâns. Azi-noapte – din cauza lui Ollie. Mi se pare cumva prosteste să plâng din cauza unui câine, când autoritățile Republicii ne-au ucis familiile, dar nu mă pot abține. Metias a fost cel care mi l-a adus pe Ollie: era un ghemotoc alb, cu labe disproportionat de mari, urechi blege și ochi căprui, plini de căldură. Era cea mai dulce și mai neajutorată ființă pe care o văzusem vreodată. L-am părăsit pe Ollie, pe băiatul meu.

— Ce ai visat? îi șoptesc lui Day.

— Nimic memorabil, îmi răspunde el, foindu-se.

Apoi, figura i se schimonosește pentru că, din greșeală, și-a frecat de podea piciorul rănit. Durerea îl face să se încordeze. Îmi dau seama cât de contractați îi sunt sub mâncăile cămășii mușchii supli, căliți de traiul pe străzi. Respiră pe gură, întretăiat.

Cum m-a lipit de zid, acolo, în alee... Cât nesaț a fost în primul lui sărut! Jenată, îmi mut atenția de la gura lui și încerc să alung amintirea.

Day îmi face semn din cap către ușile vagonului.

— Unde suntem acum? Ar trebui să ne apropiem, nu?

Mă ridic, fericită că îmi pot îndrepta atenția spre alte lucruri și, sprijinindu-mă de peretele care se leagănă, mă uit afară, pe fereastra micuță a vagonului. Peisajul nu s-a schimbat prea mult – șiruri nesfârșite de blocuri-turn, fabrici, coșuri de fum și vechile autostrăzi șerpuite, cărora ploaia de după-amiază le dă nuanțe de albastru și mov-cenușiu. Încă străbatem sectoarele-mahala. Care arată aproape identic cu cele din Los Angeles. În depărtare, un baraj enorm ocupă jumătate din orizont. Aștept până când un JumboTron trece în zbor pe lângă tren și atunci mijesc ochii ca să disting literele minuscule din colțul de jos al ecranului.

— Boulder City, Nevada, anunț. Suntem foarte aproape. Probabil că trenul o să oprească aici o vreme, dar apoi n-ar trebui să dureze mai mult de treizeci și cinci de minute ca să ajungem în Vegas.

Day încuviințează din cap. Se apleacă, dezleagă gura desagii cu provizii și scormonește după mâncare.

— Foarte bine. Cu cât ajungem mai repede, cu atât mai curând o să-i găsim pe Patrioți.

Mi se pare distant. Uneori, Day îmi povestește care sunt lucrurile pe care le vede în coșmarurile sale – cum a picat Examenul, cum a pierdut-o pe Tess pe străzi sau cum a fugit de patrurile antiepidemice. Mai sunt și acele vise urâte legate de faptul că e cel mai căutat infractor din Republică. Alteori, când îl cuprinde o astfel de stare și nu îmi spune ce a visat, știu că a avut coșmaruri cu familia lui – cu mama sa sau cu John murind. Poate că e mai bine că pe acestea nu mi le povestește. Le am eu pe ale mele; nu sunt sigură că aș putea să le duc și pe ale lui.

— Ești hotărât să-i găsești pe Patrioți, nu? îi spun în timp ce el scoate din sac o bucată râncedă de scovergă.

Nu e prima dată când îl iau la întrebări privitor la încăpățânarea asta a lui de a ajunge în Vegas, așa că am grijă cum abordez subiectul. Ultimul lucru pe care mi-l doresc e ca Day să creadă că nu îmi pasă de Tess sau că mi-e frică de o întâlnire cu faimosul grup de rebeli din Republică.

— Tess i-a urmat de bunăvoie. Oare n-o punem în pericol dacă încercăm s-o luăm înapoi?

Day nu îmi răspunde imediat. Rupe scoverga în două și îmi oferă o bucată:

— Ia și tu! N-ai mai mâncat de mult.

— Nu, mulțumesc. Nu-mi place coca prăjită, îl refuz eu politico.

Dacă aș putea, mi-aș lua cuvintele înapoi. Day își pleacă privirea și pune a doua bucată în desagă, după care, în liniște, începe să își mănânce porția. Ce prostie, ce prostie mare am putut să spun! „Nu-mi place coca prăjită.” Parcă și aud ce îi trece lui Day prin minte: „Săraca fată bogată, cu manierele ei elegante... Își permite să strâmbe din nas.” Mă dojenesc în gând și îmi propun ca, data viitoare, să fiu mai atentă.

După câteva îmbucături, Day îmi răspunde:

— Nu pot s-o las pe Tess fără să știu că e în regulă.

Sigur că nu poate. Day n-ar părăsi nicio persoană la care ține, cu atât mai puțin pe această fetiță orfană, care a crescut cu el pe străzi. Pe de altă parte, înțeleg și importanța întâlnirii cu Patrioții – în fond, rebelii ne-au ajutat pe mine și pe Day să scăpăm din Los Angeles. Sunt mulți și bine organizați. Poate că știu ce fac autoritățile cu fratele mai mic al lui Day, cu Eden. Poate ar putea chiar să ne ajute să vindecăm rana infectată pe care o are Day la picior. Din dimineța aceea fatidică, când doamna comandant Jameson l-a împușcat și l-a arestat, plaga a fost când mai bine, când mai rău. Acum, piciorul lui stâng e o masă de carne sfâșiată, însângerată. Are nevoie de asistență medicală. Și totuși, avem o problemă.

— Patrioții nu ne vor ajuta dacă nu-i plătim. Ce-am putea să le dăm?

Ca să fiu cât mai convingătoare, bag mâna în buzunare și scot la iveală economiile noastre neîndestulătoare. Patru mii de bancnote. Asta e suma pe care am avut-o la mine înainte să evadăm. Nu-mi vine să cred cât de mult duc dorul luxului! Și când mă gândesc că familia mea are o avere de milioane, bani la care niciodată nu voi mai avea acces...

Day a dat gata scoverga și se gândește la ce-i spun, strângând din buze.

— Da, știu, îmi răspunde, trecându-și o mână prin părul blond, încalcit. Dar ce propui să facem? La cine altcineva putem să mergem?

Dau din cap neajutorată. În privința asta, are dreptate; deși nu îmi doresc să-i revăd pe Patrioți, nu prea avem de ales. Atunci când ne-au ajutat să evadăm din Batalla Hall, când Day era încă leșinat, iar eu eram rănită la umăr, i-am rugat să ne lase să mergem cu ei în Vegas. Am sperat că ne vor ajuta și pe mai departe.

Însă ne-au refuzat.

— Ne-ai plătit să-l scăpăm pe Day de la execuție. Nu să vă cărăm până în Vegas, mi-a spus Kaede. Vino-ți în fire! Soldații republicani sunt pe urmele voastre. Iar noi nu suntem organizație filantropică. Fără bani, eu nu-mi mai risc capul pentru voi.

Până în clipa aia, eram aproape convinsă că Patrioților le păsa de noi. Dar vorbele lui Kaede m-au adus cu picioarele pe pământ. Ne

ajutaseră doar pentru că-i dădusem barmaniței 200 000 de bancnote, banii pe care îi primisem ca recompensă pentru capturarea lui Day. Și chiar și așa, fusesem nevoită să duc muncă de convingere cu ea pentru a-și trimite camarazii să ne ajute.

Să-i dea voie lui Day s-o vadă pe Tess... Să-l ajute să-și îngrijească piciorul rănit... Să ne dea informații cu privire la locul unde se află Eden... Toate chestiile astea presupun mituirea unor oameni. Ce n-aș fi dat să mai fi avut timp să iau niște bani înainte de plecare!

— Vegasul e cea mai proastă alegere pentru noi doi, îi spun lui Day în vreme ce, cu grijă, îmi masez umărul în curs de vindecare. Și s-ar putea ca Patrioții să nu vrea nici măcar să ne vadă. Încerc să mă asigur că am analizat situația din toate unghiurile.

— June, știu că nu-i consideri pe Patrioți tovarășii noștri. Ai fost învățată să-i urăști. Dar, pentru noi, ei chiar reprezintă potențiali aliați. În organizația lor am mai multă încredere decât în stat. Tu nu?

Nu știu dacă și-a dorit să mă jignească prin vorbele astea. Pur și simplu nu a priceput ce vreau să spun: că probabil Patrioții nu ne vor ajuta, și atunci vom rămâne blocați într-un oraș militar. I se pare că ezit fiindcă nu am încredere în ei. I se pare că undeva, în adâncul sufletului, am rămas încă acea June Iparis, copilul de aur al Republicii... Că încă sunt credincioasă acestei țări... O fi adevărat? Acum sunt o infractoare și niciodată nu mă voi mai putea întoarce la viața confortabilă de dinainte. Gândul ăsta îmi lasă un gol în stomac, de parcă încă aș mai tânji să fiu copilul de aur al Republicii. Poate că încă mi-o doresc.

Dar dacă nu mai sunt ce am fost, atunci cine sunt?

— Bine. O să încercăm să-i găsim pe Patrioți, conchid.

E limpede că nu voi putea să-l fac să se răzgândească.

Day încuviințează din cap.

— Mersi, îmi șoptește.

Pe chipul lui frumos apare umbra unui zâmbet, care mă atrage cu irezistibilă căldură, dar Day nu dă să mă îmbrățișeze. Nu îmi caută mâna. Nu se trage mai aproape de mine așa încât umerii noștri să se sprijine unul de celălalt, nu îmi mângâie părul, nu îmi șoptește cuvinte liniștitoare la ureche și nu își lipește fruntea de a mea. Nu mi-am dat

seama cât de mult am ajuns să îmi doresc să facă toate aceste gesturi mărunte. În clipa asta, părem cumva străini.

Poate că visul urât pe care l-a avut a fost cu mine.

Anunțul apare imediat după ce ajungem pe bulevardul principal din Las Vegas.

Dacă există un loc din Vegas unde nu ar trebui să fim, acela e bulevardul principal. Șiruri de JumboTronuri (câte șase de la o intersecție la alta) sunt aliniat de o parte și de alta a celei mai aglomerate străzi din oraș. Pe ecrane rulează, la nesfârșit, tot felul de știri. Fascicule de lumini orbitoare mătură obsesiv zidurile. Clădirile de aici sunt de două ori mai mari decât cele din Los Angeles. Centrul orașului e dominat de zgârie-nori uriași și de enorme docuri de aterizare piramidale (sunt opt în total, fiecare are baza pătrată, iar lateralele sunt în formă de triunghiuri echilaterale), cu lumini strălucitoare care izbucnesc din vârfuluri. Aerul deșertic, plin de fum, ne zgârie gâtulejul cu uscăciunea lui. Aici nu se iscă uragane care să potolească seceta. Suntem departe de orice înseamnă regiune de coastă sau lacuri. Trupele mărșăluiesc de la un capăt la celălalt al străzii (în formații dreptunghiulare, tipice pentru Vegas). Îmbrăcați în uniforma neagră cu dungi bleumarin a soldaților care vin și pleacă spre front. În depărtare, dincolo de bulevardul cu zgârie-nori, sunt șiruri de avioane de vânătoare cu reacție care se așază pe poziții, pe o pistă de lansare lată. Deasupra plutesc dirijabile.

Vegasul e un oraș militar, o lume a soldaților.

Când eu și Day intrăm pe bulevardul principal, soarele tocmai apune. Ne îndreptăm spre celălalt capăt al străzii. Day se sprijină de umărul meu, pe care își lasă toată greutatea. Încercăm să ne amestecăm în mulțime. Respiră greu și e tras la față din cauza durerii. Mă străduiesc din răspuțeri să-l susțin fără să atragem atenția, însă greutatea lui mă face să mă clatin, ca și cum aș fi bătut prea mult.

— Cum ne descurcăm? mă întreabă el, șoptindu-mi la ureche, cu buzele-i fierbinți lipite de pielea mea.

Nu-mi dau seama dacă Day e într-o stare de semidelir din cauza durerii sau îmi vorbește așa din cauza costumației mele, dar nu pot

să zic că m-ar deranja felul ostentativ în care flirtează cu mine. E o schimbare plăcută după călătoria cu trenul, atât de stânjenitoare. Day are grijă să-și țină capul în jos, privind pe sub genele lungi și ferindu-și fața de soldații aflați într-un continuu du-te-vino pe trotuare. Din pricina disconfortului, se foiește în pantaloni și în haina militară. O șapcă soldătească neagră îi ascunde părul blond și o mare parte din chip.

— Destul de bine, îi răspund. Nu uita: ești beat. Și fericit. Trebuie să pari mort după partenera ta. Încearcă să zâmbești mai mult.

Pe buzele lui Day înflorește un imens zâmbet fals. Dar e încântător, ca întotdeauna.

— Ei, haide, scumpo! Credeam că mă descurc. Doar o țin în brațe pe cea mai drăguță damă de pe bulevard – cum să nu fiu mort după tine? Nu arăt ca și cum te-aș dori? Uite cum fac eu când te doresc, zice el, făcându-mi ochi dulci.

Arată atât de caraghios, că nu mă pot abține să nu râd. Un trecător se uită la mine.

— E mult mai bine așa...

Mă topesc când obrazul lui Day îmi atinge gâtul. „Nu ieși din rol! Concentrează-te!“ Gablonzurile aurii din jurul taliei și al gleznelor mele zornăie în ritmul pașilor.

— Cum ți-e piciorul?

Day se îndepărtează puțin.

— Era bine până când mi-ai amintit tu de el, îmi șoptește. Se împiedică într-o crăpătură din pavaj și îl trece un fior de durere.

Îl strâng mai tare.

— Dar o să rezist până la următorul popas.

— Nu uita: două degete la frunte înseamnă că vrei să ne oprim.

— Da, da. Te anunț dacă am probleme.

Doi soldați trec pe lângă noi. Și ei sunt însoțiți de dame de companie: fete zâmbitoare, împodobite cu farduri de ochi sclipitoare și tatuaje faciale elegante. Costumele de dansatoare, cu pene roșii false, de-abia le acoperă trupurile. Unul dintre soldați mă vede, începe să râdă și își cascadează ochii, tulburi din pricina alcoolului.

— De la ce club ești tu, frumoaso? mă întreabă, cu limba

împleticindu-i-se în gură. Nu țin minte să-ți mai fi văzut fața pe-aici.

Întinde mâna către talia mea dezgolită, dornic să mă atingă. Dar nu mai apucă, pentru că Day îl împinge cu putere.

— Nu pune mâna pe ea!

Day rânjește și îi face cu ochiul soldatului, păstrându-și mina relaxată, dar nota amenințătoare din căutătura și vocea lui îl fac pe celălalt să dea înapoi. Ne privește uimit, bolborosește ceva și, clătînându-se, pleacă mai departe cu prietenii lui.

Încerc să imit felul în care chicoteau cele două dame de companie și îmi arunc părul pe spate.

— Data viitoare, intră în joc, șuier în urechea lui Day, sărutându-l pe obraz, ca și când ar fi cel mai bun client din lume. Numai asta ne mai lipsește, o încăierare.

— Cum așa? face Day, ridicând din umeri și pășind chinuit de durere. Ar fi fost o încăierare jalnică. Tipul de-abia se mai ținea pe picioare.

Clatin din cap și decid să nu fac caz de ironia situației.

Trece pe lângă noi un al doilea grup de soldați; băieții sunt beți, gălăgioși și de-abia se mai țin pe picioare. (E vorba despre șapte cadeti și doi locotenenți, care au banderole aurii cu embleme din Dakota, ceea ce înseamnă că tocmai au sosit din nord de vreme ce n-au apucat să își schimbe banderolele cu unele noi, cu însemnele batalionului aflat pe front.) Brațele le sunt petrecute pe după mijlocului câte unei dame de companie de la cluburile Bellagio. Fetele strălucesc; au coliere roșii și „B”-uri tatuate pe braț. Probabil că soldații ăștia sunt din cazarmele de deasupra cluburilor.

Îmi verific din nou costumul. L-am șterpelit din garderoba de la Sun Palace. La o primă vedere, arăt ca oricare altă damă de companie. În jurul taliei și al gleznelor am lănișoare aurii, cu tot soiul de zorzoane. În părul roșcat (l-am vopsit cu un spray), împletit, mi-am prins pene și panglici aurii. Cu ajutorul fardurilor am conturat umbre în jurul ochilor, peste care am aplicat un strat de sclipici. Pe partea superioară a obrazului până pe pleopă este pictat un tatuaj fioros cu un phoenix. Mătăsurile roșii îmi lasă dezvelite brațele și talia, iar cizmele îmi sunt bordate cu dantelă.

Costumul meu are însă ceva în plus față de veșmintele celorlalte fete.

Un lanț cu oglinjoare scânteietoare. Sunt parțial ascunse printre celelalte podoabe care-mi înconjoară glezna și, de la distanță, par un simplu brizbriz. Nu e un lucru pe care să-l remarci. Dar, din timp în timp, când lumina de pe stradă poposește pe oglinjoare, ele devin un șirag de sclipiri. În total, sunt treisprezece – numărul simbolic (neoficial, totuși) al Patrioților. E semnalul nostru pentru ei. Sunt convinsă că rebelii supraveghează continuu bulevardul principal, deci știu că vor sesiza lănișorul. Și, când se va întâmpla asta, își vor da seama că suntem cei doi pe care i-au salvat în Los Angeles.

JumboTronurile din lungul străzii pâraie preț de o secundă. Jurământul ar trebui să reînceapă din minut în minut. Aici lucrurile nu se petrec ca la Los Angeles. La Vegas, jurământul național se difuzează de cinci ori pe zi. Pe toate JumboTronurile, reclamele sau știrile se întrerup și sunt înlocuite de imaginea enormă a Electorului Primo, după care, din sistemul de megafoane al orașului, se revarsă următoarele cuvinte: „Jur credință steagului măreței Republici a Americii, Electorului Primo, glorioaselor noastre state, unității împotriva Coloniilor, iminentei noastre victorii!”

Nu cu mult timp în urmă, și eu recitam acest jurământ în fiecare dimineață și după-amiază cu același entuziasm ca toți ceilalți, hotărâtă să împiedic Coloniile de pe Coasta de Est să preia controlul asupra prețioaselor noastre teritorii din vest. Dar asta se întâmpla înainte să aflu ce rol au jucat autoritățile Republicii în moartea celor din familia mea. Acum nu știu ce să mai cred. Să înlesnesc victoria Coloniilor?

JumboTronurile încep să ruleze un buletin de știri. Săptămânala trecere în revistă a evenimentelor. Împreună cu Day, urmăresc titlurile care se succed rapid pe ecrane:

**REPUBLICA PREIA CONTROLUL
ASUPRA TERITORIULUI COLONIILOR PE O ÎNTINDERE
DE MII DE KILOMETRI ÎN BĂTĂLIA DE LA AMARILLO,
EAST TEXAS.
AVERTIZĂRILE DE INUNDAȚII PENTRU SACRAMENTO,
CALIFORNIA – SUSPENDATE.**